

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De immani quadam afflictione, quæ illi animarum salute sitienti euenit.
Capvt XL.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

pallium meum, vbi sub meo eum seruo patrocini-
 ac diligenter vultum eius contemplare, sussum miserorum omnium consolator.
 ut eum nōsse queas. Ipse namq; est miserorum
 omnium consolator ac subleuator, & ipse te
 consolabitur. Venit illa ad Ministrum, eiusq;
 agnouit vultum, vt ante in spiritu erat intuita,
 orauitq; eum, vt ipsi esset propicius, suum illi
 lapsum commemorans. At ille clementer eam
 excepit, & pro viribus opem tulit, quo posset a-
 missam recuperare famam, quemadmodum
 mater misericordiz illi demandarat.

*De immani quadam afflictione, qua illi animarum sa-
 lute sitienti euenit.*

CAPVT XL.

HAc ratione innumeris ille afflictis ho-
 minibus opitulatus fuit. Sed ob hoc ge-
 nus pietatis officia multas eum oportuit
 diras cruces perpeti, quas tamen pius Do-
 minus ante illi per visum significauit eo, quo
 sequitur, modo: Die quadam sero ad hospitium
 quoddam venit: at altero mane circa diei ex-
 ortum in visione ductus est ad locum quen-
 dam, vbi erat Missæ sacrum celebrandum, id-
 que illi forte incumbebat. Cantores autem
 Missæ Introitum, vt vocant, de Martyribus cō-
 cinebant, hunc videlicet: **MULTAE TRIBV-
 LATIONES IYTORVM.** Id ille inuitus
 audiebat, cupiensq; aliud decantari officium,
 ait: Ecquid nobis Martyres obtruditis? Quid i-
 ta insanitis de Martyribus cantando, cum nul-
 lius hodie Martyris celebris memoria agatur?

Discit in v-
 sione mag-
 nas sibi tri-
 bulationes
 imminere.

PP 2 AS

At illi oculis in eum intentis, porrectisque digi-
 tis, dicebant: Etiam hodie suos Deus habet.
 Martyres non minus quam vnquam alias. Tu
 tantum præpares te, & perge canere. Veretur
 ille vltro citroq; folia codicis, quod Missæ
 vocant, ante ipsum positi, optabatq; officium
 aliquod vel de Confessoribus, vel aliunde
 cere, quam de Martyribus dira perpeffis. Sed
 quantumlibet ille folia volueret, omnes pa-
 ginæ Martyrum officijs plenæ erant. Tum illi
 videns non posse aliter fieri, cecinit cum illis
 sed planè lugubri voce. Deinde post paululum
 iterum eos alloquens: Est hoc, inquit, mirum
 fati & insolitum, quod nunc agitis. Cur non
 potius, Gaudeamus, de rebus iucundis can-
 mus, quàm de Martyribus, quæ est materia lu-
 gubris? At illi contra respondebant: Nescis
 miche quid agatur. Cantus iste de Martyribus
 antecedit: postea quandoq; oportuno tempo-
 sequetur festiuum Gaudeamus. Vbi ille ad
 redijt, totus corde contremuit præ his quæ vo-
 derat, aitq;: Eheu pie Iesu, rursus ne cruce
 rendæ sunt? Cumq; in itinere mæsto esset ve-
 tu, dixit ei socius illius: Quid habes Pater, quod
 adeò tristis appares? Respondit ille. Eia frater
 mi, Missa hinc mihi cantada est de Martyribus
 indicare volês, à Deo ipsi reuelatum esse, quod
 immaniter esset diuexandus. Sed frater hoc non
 intelligente, ipse quoque rem tacitam habuit.
 Deinde vbi venit ad oppidum ante Christi-
 talem diem, quando sunt prolixiores tenebræ,
 pro more suo acerbis cœpit afflictionibus
 cruciari, adeo vt humano iudicio putaret præ
 dolore cor suum diruptum iri, si cui alij id ro-
 quent

quam enenisset. Siquidem tam grauitur his erat vallatus afflictionibus, vt prorsus illi miserandum in modum subtraheretur, quicquid habebat reliquum siue commodi, siue solatij, siue honoris temporarij, siue alicuius alterius rei, quæ posset hominem recreare, quo ipse niti potuisset. Porrò crux illa acerrima huiusmodi erat. Inter alios plures, quos cupiebat ad Deum reducere, venit ad eum fallax quædam & versipellis fœmina, cor lupinum sub honestæ (vt videbatur) conuersationis tegmine gerens: idque aded occultare nouerat, vt multo valdè tempore Minister id minimè posset animaduertere. Ceciderat illa antè in turpe flagitium & probrum cum viro quodam: nec eo sceleris contenta, exaggerare illud voluit, prolem ex ipsa natum alteri prorsus innocenti assignando. Verum Minister ob hoc flagitiũ minimè eam à se repellere volens, audiuit confessiones illius, præstititq; illi necessaria ac honesta officia, plura etiam quam alij eius regionis religiosi fratres, quos Terminarios vocant. Sed cum multo id durasset tempore perspicuum ipse, tum alij fide digni homines depræhenderunt, clanculo ijsdem deditam sceleribus, quibus & antè fuerat. Quod tamen ipse pressit silentio, nolens eam prodere omnibus. At nihilominus subduxit se ab ea, nec solitæ ei præstitit obsequia. Quod ubi illa persensit, mandauit ei, ne sic ageret: nam si emolumentis, quæ ex ipso caperet, fraudaretur, ipsum pœnas luiturum, daturumq; se ei puerulum, quem ex seculari viro haberet, cuius ipsum vellet genitorem affirmare, atque eo ipso tantam se illi

ignominia notam iniusturam, ut ubiuis locorum pessime diffamaretur. Satis ille his verbis consternatus fuit, stansque secum tacitus, eximo ingemiscens pectore, intra se dixit: Angustia mihi sunt undique & quo me vertam inoro si enim hoc egero, vix mihi est: sin autem non egero, iterum vix mihi est: atque ita totum me angustia obfident, ut obruere me possint. Interim anxio sustinebat corde, equivo tandem illi daemone adversus ipsum permissura esset Deus. Cepit autem id consilij apud se habere Deum, praestare & corporis & animae suae salutem, ut inter duo mala potius eligeret disjungere scelerata illa muliere, utcunque accideret anima illius: idque etiam secutus fuit. Hac illi adeo permota fuit, ut ultro citroque ad seculares & religiosos cursitans, praeter immani improbitate sua seipsam libenter summam notaret ignomia, tantum ut illi misero crucem offlaret: affirmavitque apud omnes ex illo se prolem concepisse. Ea res admodum offendit omnes, qui eius dictis fidem adhibebant, idcirco tanto magis, quanto illius perculgata sanctitas longius percrebuisse. Id verò medullas cordis & animae eius penetrabat, ibatque in seipso tabescens praeter miseria & angustia, exiitque noctes insomnes & molestos dies, brevisque somnus eius, terroribus permixtiorat. Suscepit ergò lamentabili vultu & profundis suspirijs ad Deum, & ait: En adest Domine tempus illud miserabile, adest hora mea, quinam potero immensas cordis mei pressuras perperi? O si mortuus essem, ne hanc calamitatem vel visu vel auditu perciperem. O pie

Henrico Susoni
proles ob-
truditur.

Lamentabili
lis Ministrum
in angustijs
maximis ad
Deum com-
pellatio.

OTV
45

Iesu, in ipse nōsti, vt præstantissimum nomen
 tuum cunctis diebus veneratus sim, ac longè
 latèque omnib⁹ amabile reddere conatus sim,
 honorandumque obtulerim, & tu nomini
 meo tantam vis adferre ignominiam? Id me-
 ritò conqueri possim. En celebris ordo Domi-
 nicanus ex me tantam capiet infamiam: quod
 certè nunquam lamentari desinam. O angu-
 stias cordis mei. Pij omnes, qui me hæctenus
 seu sanctum hominem honore persecuti sunt,
 quod mihi poterat animum addere, iam non
 aliter quam fallaciosum hominum corrupto-
 rem adspicient, quod certè animam meam di-
 ris conficit vulneribus. Sub his querimonijs ac
 lamentis cum aliquamdiu ita versatus esset
 Minister, vt vita ac viribus deficeret, mulier
 quædam ad eum venit, dicens: Cur te aded ma-
 ceras domine? sume animum: en ego tibi faci-
 le opem tulerò, modo mihi obtemperare vo-
 les, ne quam tuæ existimationis iacturam fa-
 cias. Sis ergo obsecro magno & infracto ani-
 mo. Suspiciens ille, ait: Qua id ratione efficies?
 Respondit illa: Puerulum vlnis compræhen-
 sum sub veste clam subducam, & nocte vel vi-
 uum sepeliam, vel acu in eius cerebrū impres-
 so occidam. Illo sublato, sopietur omnis hic
 tumultus, & fama tua integra tibi permanebit.
 Ad hæc Minister indignabundus respondit. O

Barbaricam
 in foemina
 crudelitatem
 perstrigere a-
 ceram.

innocente hunc paruulum ita neci dabis? Quid
 illi imputandum est, quod mater eius tam fla-
 gitiosa est? Tūne eum viuum sepelies? Absit ab-
 sit, vt id latrocinij meo vnquam consensu ad-
 mittatur. Nihil quicquid peius hinc mihi accidere

Pp 4

potest

OTV
45

potest, quam famæ & nominis mei extinguere
 & reuera si vel totius regni existimatio ex-
 penderet, libens ego eum hodie omnipotenti
 Deo offeram ac resignabo, potius quam sinu
 cruorem hunc innoxium effundi. At illa
 Non est infans iste ex te genitus: quid te angit
 sic pereat? simulq; cultrum acutum proferet.
 Sine, inquit, alio me eum abducere à conspectu
 tuo: moxq; illi vel guttur præcidam, aut huius
 ei cultrum in cor imprimam, ita eo occiso
 functo, pax erit. Tum ille, Tace, inquit, mulier
 scelestâ. Cuiuscunque demum sit paruulus, ubi
 at formatus est ad imaginem Dei, & sacrosan-
 cto Christi sanguine redemptus. Nolim ego
 tam crudeliter eius sanguis fundatur. At mu-
 lier atra commotabili, respondit: Si non placet
 ut occidatur, saltem patiaris mane eum in
 templum reponi, ita ut sit alijs infantibus
 positivis: aut certe intolerabiles feras sumptus
 necesse est, antequam educatur. Ait Mirabilis
 Equidem confido omnipotenti Deo, qui mihi
 hæc hactenus prouidit, facile eum etiam & omnia
 huic paruulo necessaria præbiturum. Pergo
 gitur, & ad me infantem huc clam adducitur
 ut eum inspiciam. Cum ergo puerulum in sinu
 reposuisset sinum, arripit illi paruulus. Vnde
 ille ex imo pectore ingemiscens, ait: Egone
 hi arridentem eiusmodi formosum infantem
 lum perimam? Absit. Equidem libens patiar, si
 quicquid eius causa mihi acciderit. Verloquor
 blandè vultu ad infantem, ait: O te puellam
 miserabilem, quàm miser es orphanus. Si quidem
 dem qui te genuit, non te vult habere pro filio
 infida genitrix tua exponere te voluit.

Infantem ex-
cipit nō suū.

Alloquitur
eundem cum
animi dolo-
re, præ com-
miseratione
nimia.

nem profus reiecitium. At Dei permisso mihi donatus es, vt ego tuus sim parens. Et id ego libens faciam, nec tamen aliunde, quam ex ipso Deo te suscipiam. Tu quidem dulcissime infans in meo resides sinu, & quamuis sermonis sis inops, tamen placidis me oculis intueris. At ego te saucio contemplor corde, oculisque lachrymantibus, & pijs oris osculis. En per fundo ego tenellam faciem tuam calidis lachrymis meis. Ast vbi sensit elegantissimus infans Ministri profusas lachrymas suam irrigare faciem, etiam ille acriter fleuit, atque ita pariter plorabant. Cernens autem Minister plorantem infantulum, suo eum pectori amanter appressit, dicens: Cessa iam fili mi charissime. Ego ne te occidam, quod non sis ex me genitus, meque oporteat tua causa diros perpeti labores? Non possum ego vlllo pacto te affigere, quandoquidem meus eris & Dei filius, & quamdiu Deo procurante vlla mihi buccella supererit, tibi eam impartiar in laudem Dei, feramque libens quicquid hinc mihi acciderit. Has vbi voces lamentabiles audiuit ferox mulier, quæ infantem occidere instituerat, tota corde compuncta, in altos prorupit eiulatus, ita vt eam compesci oporteret, formidante Ministro, ne res in publicum diulgaretur. Postquam illa satis fleuit, reddidit ei infantulum, illique bene precatus, ait, Benedicat tibi Deus, & sancti angeli eius ab omni te malo tueantur: insitque vt suis sumptibus bene curaretur. Post hæc detestabilis mulier huius infantis mater, Ministrum magis ac magis vbi que diffamari perrexit, maxime vbi id illi obesse potuisset, ad eò vt

Compungitur mulier iã ante puero mortem machinata.

per plures honesti homines eius vicem miserarentur, sapius mortem à iusto iudice Deo illi mulieri imprecarentur. Quandoque adijt eum quidam cognatus eius, & dixit. Vx mulieri illi sacrilegæ, quæ tantum in te facinus admittit. Profectò ego te de illa vlciscar. Latitabo vsquam in longissimo illo fluminis ponte, eamque transeuntem è ponte in flumen demergam, vtsic eius immanis crudelitas vindicetur. Cui Minister. Ne sic, inquit, feceris amice. Absit vimeca causa quisquam perimatur. Nouit Dominus secretorum omnium cognitor, istum infantem iniuria mihi eam obtrusisse. Ergo causam hanc illius ego manibus commendo, vtipse eam vel occidat, vel viuere permittat pro suo arbitrato. Et quamuis animæ meæ periculum in illius procuranda nece distimulare vellem, tamen honorarem in illa castas omnes & honestas sceminas, sineremque eam vita frui. Ad hæc ille indignabundus respondit. Apud me sanè nihil interest, vtrum sceminam iugulem an virum, si me huiusmodi contumelia affecisset. Cui Minister. Noli, inquit. Id enim immanis quædam feritas & barbara temeritas fuerit. Cessa igitur, siuasque euenire mihi crucces omnes, quas me pati volet Dominus. In crescente autem ipsa afflictione, quodam tempore victus animi infirmitate, cum nimium esset prægrauatus, volebat aliquid captare recreationis & leuamenti. Ita que ad duos abijt amicos suos, ex eis consolationē petiturus: quidum fortuna arrideret, ei se familiares ac fidos exhibuerant. At ibi permisit eum Deus reimpla experiri in vtrisque quam nihil sit solidum ac

Magna Ministeri longanimitas ac patientia in aduersis.

Amicitia hominum inconstans.

integrām in creaturis. Siquidem ab alijs duobus eorumque socijs longè grauius depressus fuit, quàm à vulgò. Alter eorum duris eum excepit verbis, faciemque ab illo indignè avertit, non abstinens à conuicijs & contumelijs. Inter alia, quæ in eum iniuriosè dixit, iussit eum à sua cessare amicitia & familiaritate, quod illius consuetudinis ipsum puderet. Ea verba per intimas cordis eius medullas ferebantur, dixitque ad illum voce miserabili: O frater mi, si te Deus permisisset in hoc densum demergi cœnum, vt me permittit, equidem ad te alacriter profilirem, & comiter indè extraherem. Tibi verò proh dolor non id satis est quod me cernis profundè demersum, sed ipse etiam me conculcare niteris. Id ego conqueror afflictiſſimo quodam cordi pijsſimi Iesu. Ille autem tacere eum iussit, dicens cum conuicio: Adum est de te. Non solum conciones tuæ, sed etiam quos fecisti codices, reijcientur. At ille erectis ad cælum oculis, suauiter respondit: Confido omnipotenti Deo, libellos & scripta mea oportuno tempore longè gratiora charioraque forè, quam vnquam antehac. Eiusmodi ille consolationem certè lamentabilem ex præcipuis suis sodalibus & amicis recepit. Eodem in oppido ad id vsque temporis homines pijsatis illi de necessarijs rebus prouiderant. Sed cum falsi isti rumores ad illos perlati essent, quorquor illis fidem adhibebant, opem & amicitiam ab illo retraxerunt, donec certa edocti veritate, rursus sese ad illum contulerunt. Die quadam nonnihil quieturus resedit. Atque interim sensibus subductus, videbatur sibi

Quidam flatus
Suso ex sodalibus
reuelat
rit solatij.

sibi in regionem quandam intelligibilem abductus. Ibi tum quispiam in eius animam iuncto loquebatur hoc pacto: Audi, audi verbum consolatorium, quod tibi iam legam. Ille arrepto auribus auscultabat. Legit ergo illi latine verba illa Esaiæ: *Non vocaberis ultra derelicta, & terra tua non vocabitur amplius desolata, sed vocabitur voluntas mea in ea, & terra tua inhabitata, quia placuit Domino in te.* Hæc cum perlegisset, iterum ea tertio quartoque repetijt. Quod ille admirans, ait. Quid tibi vult, quòd toties hæc mihi commemoras? Ea, inquit, ex causa id ago, ut animo in Deum confirmato illi fortiter confidas, quando ille etiam terræ amicorum suorum, id est, mortalibus eorum corporibus necessaria providebit, & si quid vno loco defectum eis fuerit, id alio suppeditabit. Ita etiam pro sua benignitate tibi faciet Deus. Totum hoc reuera postmodum evenit, tamq̃ evidenter, ut plures præ gaudio riderent, laudarentq̃ Deum, quorum prius oculi ex nimia commiseratione lachrymas fuderant. Haud secus cum agebatur cum hoc afflicto homine, quam cum bestiola quadam à feris beluis lacerata ac depasta, quæ adhuc non nihil odoris exhalet, que afflicti famelici crabrones, toto illuc agmine advolant, & reliquias ossum penitus depastæ, extractasque medullas secum in aëra abspiciunt. Eum namque in modum miserè ille longè lateque divulgatus fuit, idq̃ ab hominibus specie religiosis, qui que id facerent sub regimine quodam piarum querelarum & piarum colloquutionum, ut sese tanquam ex amicitia mutuò recrearent, cum tamen nulla in eis inesse

Esa. 62.

Qualiter fuerit in ineffabili sua calamitate exercitus.

fide-

fidelitas. Inde verò nōnunquam infestos quof-
 dam incidentium cogitationum malorum a-
 culeos per sensit hunc in modum: Si quis pie Ie-
 su à Iudæis aut Ethnicis, vel publicè flagitio-
 sis quippiam patiatur, potest id utcunque tole-
 rari. At isti tui videntur amici, qui me tam a-
 trociter cruciant, atq; eo ipso crux ista intole-
 rabilior est. Porrò sibi ipsi redditus, vbi recta
 ratione cuncta expendit, nullam eis assignavit
 culpam, sed Deum per eos id effecisse sentiebat,
 quodq; ipse ira perpeti deberet, Deumq; suos
 amicos per hostes suos ad ipsorum præcipuam
 salutem adoptare. Speciatim verò eiusmodi
 impatientiæ aculeis permoto ita intus respon-
 sum fuit: Memor esto Dominum Iesum in sua
 sodalitate nedum D. Ioannem charissimum
 discipulum suum, & D. Petrum fidissimum sibi
 habere voluisse, sed etiam impurum illum Iu-
 dam sustinere. Tu ergo, qui Christi sectator es-
 se cupis, cur inuitus Iudam tuum pateris? His
 subitò incidens quædam cogitatio sic respon-
 dit: Eheu pie Iesu, si afflictus amicus tuus non
 nisi vnum haberet Iudam, tolerabile foret: at
 nunc anguli omnes his abundant, ad eò ut vno
 discedente, quinque alij existant. Ad hæc autem
 intus ita responsum est. Quisquis animo benè
 constitutus est, neminem debet existimare Iu-
 dam suum, sed potius Dei cooperatorem, per
 quem ipse pro sua præcipua salute exercitari
 debeat. Nimirum quando Iudas Christum of-
 culo prodidit, Christus eum suum appellavit
 amicum, Amice, inquit, ad quid venisti? Hūc
 in modum posteaquam Minister satis superq;
 vexatus, eiusmodi calamitatem non parū diū
 pertu-

A Deo tribu-
 lationes om-
 nes in rem
 nostram no-
 bis immitti.

Aduersarium
 nullum Iudæ,
 sed omnes
 Dei cooperā-
 tores estimā-
 dos.

Math. 26.

pertulerat, exigua quædam illi remansit con-
 solatiuncula, qua sola adhuc erigebatur, quod
 rumor de ipso sparsus, necdum ad instituta Do-
 minicani præcipuos Prælatos peruenisset. At
 hanc ipsam consolatiunculam repente illi sub-
 duxit Deus. Nam qui toti præfectus erat Or-
 dini, & provincialis, ut vocant, Germanie, cum
 mulier in eam aduenerunt urbem, ubi mulier
 gitiosa Ministrum falso detulerat. Quod cum
 miser ille alibi habitans didicisset, animo plu-
 rimum perterritus, ira secum cogitabat: Fortassis
 superiores tui fidem commodabunt improbitate
 illi foeminae, quod si fecerint, actum est de vita
 tua. Namque in eiusmodi te poenitentia ergo-
 stulum conijciunt, ut satius sit morrem ipsam
 perpeti. Hæc angustia totis continuis duode-
 cim diebus & noctibus eum corripuit, ira ut
 semper hæc expectaret sui castigationem. Qua-
 dam die ex humana imbecillitate foras pro-
 rupit gestibus quibusdam minus compositis,
 victus nimia, quantum tenebatur, angustia, atque
 sub hæc lamentabili interioris & exterioris
 hominis constitutione, seorsim ab hominibus
 secretum quendam locum petijt, ubi à nullo
 nec videri nec audiri posset, atque nonnunquam
 alta traxit suspiria: quandoque lachrymis ho-
 mescebant oculi, mox impetu per genas ferebantur.
 Non poterat præ nimio cordis angore vi-
 piam secum consistere, modo repente refide-
 bat, mox celeriter exiliens vltro citroque per
 cubiculum cursitabat, quasi cum mortis angoribus
 colluctaretur. Quandoque eiusmodi voces per
 cordis eius viscera perferiebantur. Eheu
 pijsime Iesu, quid ex me facturus es? Cum ergo

ita miserè se haberet, diuinitus ei inspiratum
fuit. Vbi nunc est tui resignatio? vbi eodem
permanere animo in aduersis & prosperis?
quod ipse quidem alijs hilariter consulisti &
persuastisti, vti se debeant expedite resignare
Deo, nec hæere vsquam. Ad quæ ille lachry-
mabundus respondit. Itane percontaris vbi
mei sit resignatio? Ego verò ex te sciscitor, v-
binam sit inexhausta in suos amicos DEI mi-
sericordia. En nihil nisi extremam calamita-
tem exspecto, & iam in me ipso perij, tanquam
qui capite damnandus sit, & facultatum ac exi-
stimationis suæ iacturam fecerit. Putabam ego
Deum esse benignissimum, & clementissimum
ac fidissimū erga eos omnes, qui se ipsi permit-
tere ac resignare auderent. At prohdolor in me
ille defecisse videtur. Eheu fons ille pietatis,
qui nunquam potuit obsrui, erga me miserum
sele retineri patitur. Ah cor illud indulgentis-
simum, cuius benignitatem totus testatur &
prædicat Mundus, me miserum extremè de-
reliquit. Avertit à me lucidissimos oculos suos
& vultum serenissimum. O facies Dei mei. O
cor pijsimum, non ego credidissem vnquam,
non de te sperassem, vt me vsquadedo reijceres.
O abyssus inexhausta, succurre misero iam ta-
men præmortuo ac perduto. Tu scis omnem
spem & consolationem meam in te vno collo-
catam, nec in vlllo alio in terris commorante.
Eia quotquot afflicti estis, quæso me ausculta-
te hodie. Non est certè, quod quisquam scâda-
lū accipiat ex hac mea lamentabili perturbati-
one & incompositis gestibus. Nam donec im-
ors

ore mihi verfabatur resignatio, iucundum est
de ea dicere. At nunc totus sum corde sauciatus
sagittæ Domini intimas venarum omnium
dullas confixerunt, atq; ipsum exhaustum
rebrum meum, aded vt nullum sit toto corpore
meo membrum, quod non penitus dolor
& cruciatu confectum sit: & qui tandem potest
esse resignatus? Hunc in modum cum tam
ferè se habuisset ad medium vsque diem, esse
que admodum debilitato cerebro, tandem quies
tus resedit, atque à seipso auersus, ad Deum
conuertit, eiusque se voluntati permittens
resignans, ait: *Fiat voluntas tua.* Cum ergo
deret, in mentis excessu vidit vnam ex spiri-
libus filiabus suis sanctam virginem coram
adstare, quæ cum adhuc esset in humanis, præ-
dixerat ipsi multa eum passurum, sed Deum
omnibus eum extracturum. Hanc, inquam
virginem sibi adesse perspexit, ipsumq; bla-
consolari. At ille hoc indignè accepit, eam
mendacij arguit. Tum virgo subridens, accersit
propius, porrigensq; illi sacram manum suam,
ait: En fidem tibi do verbis & nomine omni-
potentis Dei, ne utiquam te ab illo derelictum
iri, sed ope illius ac benignitate te & hanc
quasuis alias molestias superaturum. Respon-
dit Minister: Tam immanis est præsens dolor
& angustia mea, vt tibi deinceps fidem com-
modare non possim filia, nisi huius emidēs
hi præstes documentum. Cui illa: Ecce, inquit
Deus apud pios & bonos omnes per seipsum
purgabit ac excusabit: improbi verò, pro sua
improbitate, cuncta iudicant: quod sapienter
cordatus DEI amicus debet nihil pendere
Petro

Matt. 6. & 26.

Predicitur ni-
mi afflicto
traquillitas.

Improborum
iudicia nihili
facienda.

Porrò Dominicanus Ordo, quem tu lamentaris hac ignominia affectum, tum Deo, tum cūstis ratione vrentibus tuo nomine tanto erit gratior. Quod quidem certò me affirmare, hoc poteris nosse argumento: En Deus iustus & terribilis propediè te vlciscetur, furoremque suum in execrandam illam effundet foeminam, quæ tibi huius calamitatis est author, eamque subitò extinguet. Et quicumque ei speciales sũere adiutores mala de te spargendo, itidem omnes breui peribunt. His auditis, Minister de suã liberatione hilarior factus, expectabat quem finem illi Tragœdiæ Deus imposturus esset. Paucis post diebus cuncta hæc reuera acciderunt. Siquidem mulier illa sacrilega subitò expiravit, Deo eam puniente, & ex alijs permulti, qui grauius eum infestãrant, etiam citò vita functi sunt, partim sine ratione, partim sine confessione & Eucharistia. Ex his vnus fuerat prælatus, qui dirè ipsum affligerat. Is Ministro per visum apparuit, cūm esset defunctus, aitquẽ illi ea causa vita & dignitate priuatum se esse, dirosque illi multo tempore perferendos cruciatus. Vbi autem insolitam hanc vindictam & mortem subitariam aduersariorum illius, cernerent quidam eius amici horum omnium conscij, laudabant Deum, dicentes. Profecto Deus huic adest bono viro, estque perspicuum, iniuriam ei irrogatã esse: quamobrem meritò posthac & apud nos & cordatos omnes maiori erit in precio & existimatione ac opinione sanctitatis, quam si ista non esset perpeffus. Inde vero Deo efficiente tempestas illa sopita est, vt erat à virgine in vi-

Ut hostes Ministri condignas suæ temeritatis penas dederint

Restituitur existimationi pristina.

Qg hione

sione prædictum. Sæpius postea cogitabat. **R**issimum est Domine, quod vulgò fertur. **C** Deus bene cupit, illi nemo potest officere. **T**ubernaculis etiam illius, qui hac in causam se amicum declararat erga ipsum, ut est prædictum, nec diù post superuixit, post obitum suum omni illo ablato impedimento, quod vultus Dei contemplatione distinebatur, veste luculenta & aurea ipsi apprensus, amplexum ei complexus, faciem eius ad suas genas de appressit, & ut quod ipsum offendisset, condonaret, essetque inter ipsos sempiternamicitia, obsecrauit. Pergratum hoc fuit. **M**ox ille euauit & ad cælestia migravit. **P**ostea ubi Domino visum est oportunitatem, Minister multa perpeffus, diuinitus est ab omni afflictione recreatus, idque interna cordis tranquillam requie, & gratia luculenta. **L**audabat ille Deum medullitus pro transacta præsertim afflictione, dicebatque se nec pro mundo velle, quin esset hæc omnia perpeffus. **F**acile tum ex Dei illustratione cognoscit præclarior se erectum ac recreatum & in Deum subleuatam ex hac sui humiliatione, quam cunctis alijs, quas à puero esset perpeffus usque temporis, afflictionibus.

De internis quibusdam vexationibus.

CAPVT XLI.

Filia spiritalis Ministri cum iam memoriam legisset afflictionem, & præcondolebat.

Liberatur tãdem ab omni molestia.